

Áo Lam đến Moscow

Nguyễn Hoàng

...“Chúng ta là hương, gió mang đi ngàn phương
Nguyễn đem gieo rắc khắp nơi ánh vàng“...

Lời của bài hát thường được cất lên trong những ngày sinh hoạt, nhắc nhở chúng tôi một điều: nơi nào giới trẻ cần thì hãy cố gắng thu xếp đến đó giúp đỡ và hỗ trợ. Ấy cũng là một trong những điều mà người Huynh trưởng (Htr.) Áo Lam đã phát nguyện.

Đầu năm 2018, các Htr. tại Đức nhận được sự kêu gọi giúp cho trại Thanh Thiếu Niên (TTN) tại Moscow từ Thầy Cố Vấn Giáo Hạnh (CVGH). Trại được Sư Cô trụ trì và quý vị trong Hội Phật Giáo Thảo Đường tổ chức lần đầu tiên tại Nga. Sự mong muốn của Sư Cô và quý Phụ huynh là qua những kỳ trại này giới trẻ được hướng dẫn đến gần với Phật Pháp, sinh hoạt, tìm hiểu về truyền thống văn hóa của người Việt... Ban Tổ Chức (BTC) cung thỉnh Thầy về hướng dẫn đồng thời trại cần thêm hai Huynh trưởng phụ giúp phần sinh hoạt với các em, chi phí di chuyển cho hai Htr. này thì BTC sẽ đài thọ. Nhận được tin, Ban Huynh Trưởng GDPT Tâm Minh liên lạc với nhau, tìm nhân sự để theo Thầy qua Moscow giúp cho trại. Hôm sau có bốn anh chị trả lời có thể sắp xếp được để đi một chuyến qua Nga, nhân cơ hội này đi thăm một đất nước có nhiều thắng cảnh, mà chúng tôi chỉ được ngắm trên Internet hoặc nghe kể lại mà thôi. Chờ thêm vài hôm nữa để xem có ai trong các GDPT bạn xung phong nhận công tác hay không. Sau ba ngày, chúng tôi nhắn tin liên lạc với Thầy CVGH:

- „Bạch Thầy, có ai liên lạc để đi cùng Thầy qua Nga chưa?“
- „Chưa, Thầy có viết thư liên lạc vài Htr. nhưng không thấy trả lời.“
- „Chúng con, Htr. của Tâm Minh, ba đến bốn người có thể đi cùng Thầy trong chuyến này.“
- „Tốt quá.“
- „Dạ ngày mai chúng con còn xin nghỉ phép hai ngày, nếu được chúng con sẽ báo tin cho Thầy biết.“

Chuẩn bị

Ngày hôm sau, vào sở làm các anh chị tiến hành việc xin nghỉ hai ngày: thứ Sáu 27.04 và thứ Hai 30.04. Ngày thứ Ba 01.05 là ngày lễ Quốc Tế Lao Động, nếu mà nghỉ được ngày thứ Hai thì sẽ có một cuối tuần dài. Muốn được nghỉ ngày ấy phải khéo thương lượng, hoặc phải rút thăm với nhau. Xem lịch của tháng Năm, tôi mừng thầm đã có giải

pháp khi thấy ngày Thứ Năm, 10.05 là ngày lễ „Đức Chúa lên trời“, người Đức chọn ngày này là ngày của Cha „Vatertag“, nhưng có nơi gọi là ngày của giới đàn ông „Herrentag“. Vào ngày ấy, khi ra đường người ta thường thấy những nhóm thanh niên và đàn ông kéo những chiếc xe, trên ấy có vài két bia, nhạc mở âm i, họ đi dạo và đến những bãi cỏ, công viên, bờ hồ tụ tập với nhau, nhậu nhẹt đến khi không còn thấy trăng sao nữa mới thôi...

Sau khi chào hỏi các đồng nghiệp, tôi hỏi anh bạn làm cùng việc với mình:

- „Này, ngày thứ Sáu 11.05 anh có muốn lấy nghỉ không?“

Liếc qua tờ lịch, anh ấy trả lời ngay:

- „Đương nhiên rồi, ngày ấy tôi khó có thể lết chân đi làm! Ha ha.“

- „VẬY chúng ta thỏa thuận với nhau, tôi nghỉ ngày 30.04 còn anh nghỉ ngày 11.05, ok không?“

- „Ok, được.“

Như vậy là tôi đã xong một bước, xin nghỉ thêm ngày 27.04 nữa và thông báo cho các anh chị là đã xin được ngày nghỉ phép rồi. Nhận được tin nhắn từ Htr. Thiện Nhật cũng đã xin được phép. Riêng Htr. Tâm Thảo chưa gặp được chủ nên chưa trả lời. Htr. Thiện Liên thì còn chút lưỡng lự, cần sắp xếp việc nhà, tính chuyện gửi cô Út cho ai vào cuối tuần ấy mới yên tâm đi tham dự trại.

Biết rằng nhu cầu của trại, lúc ấy cần hai Huynh trưởng để hướng dẫn sinh hoạt nhưng chúng tôi nhận thấy rằng hai người không lo được hết công việc. Do vậy mới đề nghị Thầy liên lạc với BTC để báo cho biết sẽ có bốn người qua yểm trợ. Vấn đề của BTC cũng nan giải, vào đầu tháng Hai chỉ có 20 người ghi danh tham dự trại, trong ấy có 6 em Oanh vũ. Bốn anh chị qua đây làm công việc gì? Thêm nữa tiền di chuyển và ở khách sạn (đất trại) không phải là ít. Làm cách nào để trang trải? Chúng tôi bàn thảo với nhau cách nào hay nhất để giúp đỡ Sư Cô và các anh chị bên ấy. Suy tính kỹ lại, nếu chỉ có hai người thì thời gian có thể lo được cho hai đội và đề tài không được phong phú, như vậy sẽ không thành công. Chắc ban tổ chức không mừng tượng được công việc của trại, ít hoặc nhiều người tham dự thì cũng chừng nấy công việc. Phần lớn quý Phật tử tại Nga chưa biết được tổ chức Áo Lam Gia Đình Phật Tử (GDPT). Vài Phụ huynh đã sang chùa Viên Giác, tham dự khoá tu học thường niên của GDPT vào năm 2015, cũng như tham dự các khoá giáo lý Âu Châu, về lại Nga kể cho mọi người nghe cách sinh hoạt của giới trẻ và sự điều động của các anh chị Htr. GDPT tại các

khóa học này. Nhưng khó mà tưởng tượng được. Để có thể cảm nhận và hiểu rõ được điều ấy chỉ có cách tham gia trại, sinh hoạt chung với các anh chị và các em mà thôi.

Chúng tôi nhận rõ chuyến đi này có một tầm mức khá quan trọng. Trước là giới thiệu đến quý Phật tử ở Nga về đoàn thể Áo Lam qua phương thức sinh hoạt, kế đến là làm sao để dư âm của trại được vang xa, được như vậy thì những lần tổ chức trại về sau sẽ có nhiều người ủng hộ và ghi danh tham dự hơn. Do đó cần phải chuẩn bị kỹ càng cho công tác này. Thấy chúng tôi lo lắng và thông hiểu sự khó khăn của Ban Tổ Chức trại, các Huynh Trưởng của GDPT Tâm Minh đề nghị, các anh chị cứ đi bốn người, trường hợp BTC không đủ tài chánh thì các anh chị em ở nhà sẽ đóng góp tài chánh yểm trợ các anh chị đi công tác, để các anh chị không phải nặng gánh, quỹ của GDPT Tâm Minh ứng ra 400 Euro để phụ chi tiền vé máy bay. Thật cảm động với những lời động viên chân thành của các anh chị em, chúng tôi liên lạc với Thầy:

- „Chúng con sẽ đi bốn người, hai người sẽ tự lo tài chánh, Thầy nói với Ban Tổ Chức yên tâm“.

Theo kinh nghiệm, khi tổ chức trại hè tại địa phương, thường là đến những ngày cuối, số người ghi danh mới được tăng lên. Lý do là các tham dự viên còn sắp xếp thời gian, xem thời tiết mấy ngày trại có tốt không hay là vì chưa thuyết phục được con cái hoặc người nhà cùng đi theo. Riêng chúng tôi hơi lo, vì các anh chị tại Nga chưa có ai biết sinh hoạt với các em. Tiếng Nga thì mình không biết gì. Tiếng Anh thì mình cũng mập mờ. Nhớ lại những kỳ trại tại Đức này, khi các anh chị kể chuyện thì các em thường mở to „đôi mắt nai“ và lắng nghe, đến lúc hỏi lại thì không ai hiểu gì cả. Do vậy các Htr. phải dùng đến tiếng Đức. Còn ở Nga chúng tôi chỉ có tiếng Việt thôi! không lý phải cần thêm người thông dịch? Sau khi biết được sự lo lắng ấy Thầy đã trấn an: „Các em bên ấy giỏi tiếng Việt lắm, đừng lo!“

Sau Tết Âm Lịch, chúng tôi theo dõi giá vé máy bay lúc nào rẻ thì mua ngay. Đến cuối tháng Hai thấy tình hình giá vé không xuống nữa, đi từ phi trường Hannover thì giá vé lên đến 330 Euro một người rồi. Nếu khởi hành từ phi trường Hamburg thì giá vé còn ở mức 283 Euro. Thầy hỏi mua mau, mua mau! Lúc này Htr. Thiện Liên ở nhà lên mạng cùng với chúng tôi để quyết định việc đặt vé. Một giờ sau, vé được điền tên và kiểm soát lần cuối trước khi bấm nút trả tiền. Vé máy bay cho Thầy, Chú và 4 Htr. đã mua xong. Mọi người thở ra nhẹ

nhóm. Niềm vui ấy chưa được trọn vẹn, chừng 30 phút sau Thầy nhắn tin:

- „Mấy anh em có muốn biết tin nóng hồi không?“

- „Dạ tin gì vậy Thầy?“

- „Trại TTN bên ấy Sư Cô Trụ Trì không có mặt“

- „Ohhh, mình vừa mua vé xong... ☺“

- „Vì Visa của Sư Cô hết hạn, Thầy phải đảm nhận...“

Lúc này chúng tôi nghĩ rằng quyết định đi bốn người là đúng. Nếu không thì Thầy và Chú làm sao xoay sở. Để tổ chức một trại, các anh chị phải bỏ ra rất nhiều công sức và thời gian. Nếu không được kết quả như mong muốn thì thật là tội nghiệp. Vài phút sau, Thầy lại viết tiếp:

- „Nhờ Thiện Liên chuyển vé máy bay của Thầy và Chú sớm hơn một ngày được không? Tội nghiệp Phật tử bên ấy, họ năn nỉ, Thầy phải qua trước còn họp với BTC nữa“.

- „Mới mua xong, đổi vé thì phải mất thêm chừng 30 Euro một người“.

- „Thầy biết! họ năn nỉ quá, không có Sư Cô, không có Thầy, các anh chị nói họ như những trẻ mồ côi!“

Htr. Thiện Liên nhắc điện thoại hỏi công ty du lịch, nơi mình vừa đặt vé. Họ cho biết, vé vừa mới mua, nếu hủy vé thì rẻ hơn là đôi ngày. Thế là quyết định hủy hai vé của Thầy và Chú. Thầy đặt mua ngay vé mới cũng còn giá ấy.

Việc tiếp theo là copy Passport để chị Lan Hương làm giấy mời vào nước Nga.

Đầu tháng Tư, sau khóa tu học thường niên, Thầy cho biết đã nhận được giấy mời, chúng ta tiến hành công việc xin Visa. Thầy sẽ đi về Hamburg nộp giấy tờ cho công ty du lịch ở đó, vài hôm sau họ gửi Passport đến nhà. Bốn anh em chúng tôi đâu có xin nghỉ để đi Hamburg được. Về nhà mở máy tìm hiểu và biết được có cách xin Visa qua mạng Internet. Mỗi nơi mỗi giá tiền khác nhau. Chọn cái rẻ nhất, 84 Euro một người, Visa được làm trong vòng 15 ngày, công ty này nằm ở tận Köln. Sau khi gom tất cả các Passport của 4 anh em, đặt công ty làm Visa và trả tiền xong, chúng tôi mới nhận được danh sách các hồ sơ cần phải nộp và địa chỉ trên Internet để điền đơn. Trong hồ sơ xin Visa vào nước Nga mỗi người cần có: một giấy mời của công ty du lịch hoặc của khách sạn, nơi mình đến ở, một tấm hình 4x6, tờ giấy lương bổng hoặc chứng minh mình đang có tiền trong trương mục ngân hàng, giấy chứng nhận mình có đóng bảo hiểm sức khoẻ loại du lịch nước ngoài và một tờ đơn xin Visa được điền trực tuyến và in ra cộng

với Passport có hạn ít nhất là 6 tháng. Lúc này mới biết là còn thiếu hình cá nhân và giấy lương trong tháng trước của mỗi người, cái đơn xin Visa cũng phải cần chữ ký của đương sự nữa. Lại một lần nữa đi một vòng gom hồ sơ, lấy chữ ký, chụp hình, chậm thêm một ngày.

Thứ Sáu ngày 06.04 chúng tôi hoàn tất giấy tờ và đưa ra bưu điện gửi đến công ty. Ngày thứ Hai liên lạc và hỏi xem còn thiếu gì nữa không và khi nào Visa làm xong. Họ cho biết mình đặt dịch vụ làm Visa trong vòng 15 ngày giá tiền 84 Euro một người và ngày nhận Visa sẽ là 27.04. Không xong rồi! Ngày hôm ấy chúng tôi ra phi trường mà. Người ta tính 15 ngày làm việc nghĩa là 3 tuần lận. Họ đề nghị: Nếu quý vị muốn làm trong 10 ngày thì mỗi người phải trả thêm 10 Euro nữa, ngày 23.04 quý vị sẽ nhận được giấy tờ. Nghe như vậy chỉ còn cách chuyển tiền thêm cho xong việc thôi. Thanh toán tiền xong, chúng tôi chỉ còn cầu nguyện chư Bồ Tát phù hộ cho Phật sự này được viên thành. Không hiểu tại sao đến nước Nga lại khó khăn như vậy. Sau khi tìm hiểu thì được biết rằng vì người Nga đi du lịch đến Đức phải xin Visa và nộp giấy tờ chứng minh đủ thứ, do vậy người Đức đến nước Nga cũng không đơn giản. Sau này khi sang đất trại, Sư Cô nói tại các anh chị không biết cách xin, Sư Cô làm nhanh lắm vài hôm là có, cũng tốn kém chừng nấy tiền thôi.

Trong thời gian chờ đợi Passport gửi trở lại, chúng tôi thường xuyên liên lạc với nhau để bàn những công việc cần chuẩn bị. Trước hết là cùng với Thầy lên chương trình học và sinh hoạt trại. Chọn các bài Phật pháp căn bản để hướng dẫn và thảo luận với các em. Xin Thầy cho các đề tài để nói chuyện với Phụ huynh. Chuyến đi này chúng tôi có rất ít thời gian, khuya 27.04 đến Moscow lúc 23 giờ, chỉ có trọn hai ngày Thứ Bảy, 28.04 và Chủ Nhật, 29.04 để sinh hoạt mà thôi, Thứ Hai, 30.04 theo chương trình trại là bé mạc và chúng tôi bay về lại Đức. Ngày 01.05 tại địa phương có chương trình GDPT Tâm Minh du ngoạn cùng Thầy Trụ Trì và Chi Hội nên không ở lại nước Nga lâu hơn được. Thầy thấy anh em chúng tôi đi ngán ngày, không có thời gian để đi vào thủ đô chụp một tấm hình với thánh đường Basil, biểu tượng của Moscow và tham quan thắng cảnh nên đề nghị:

- „Tôi thứ Bảy các anh em sắp xếp thời gian đi chơi đi để Thầy và Chú lo buổi lễ cúng dường Hoa Đăng được rồi“.

- „Dạ“

Bàn đi tính lại thì thấy, chỉ có hai ngày với trại. Buổi sáng mới làm quen với các em, chiều đi chơi

đến tối mới về các em sẽ bơ vơ tội nghiệp quá. Thêm nữa Phật tử đến đây cũng muốn tu học và nghe Pháp, vì mình mà quý vị ấy phải rời đất trại thì cũng không đành. Bốn anh em quyết định mục đích chính là trại, nếu có thời gian mới đi, dành trọn hai ngày sinh hoạt với các em. Nghĩ lại, ngày thứ Hai 30.04 máy bay cất cánh lúc 16 giờ, vậy cả buổi sáng có thể đi Moscow được mà. Thôi qua đến nơi rồi tính. Bây giờ bàn thảo phương thức sinh hoạt trại và phân chia công việc:

Chị Thiện Liên hướng dẫn lớp ngành Oanh và tập cho các em màn kịch Đức Phật và La Hầu La. Chị Thiện Nhật tìm các động tác cho bài tập thể dục buổi sáng, chuẩn bị một màn múa và chọn nhạc, chủ đề cúng dường Tam Bảo. Chị Tâm Thảo hướng dẫn các em làm hoa hồng tặng cha mẹ và tập cho các em hát hai bài chú. Anh Nguyễn Hoàng hướng dẫn lớp ngành Thiếu các đề tài Phật Pháp căn bản và tập cho các em màn kịch Lòng Mẹ. Ngoài ra các anh em chuẩn bị mỗi người hai hoặc ba trò chơi vòng tròn và cho vài trò chơi thể thao đồng đội. Công việc đã được phân chia, mỗi người tự chuẩn bị các vật dụng để mang theo, hằng ngày tiếp tục liên lạc với nhau để giúp đỡ nếu cần thiết.

Ngày 19.04 nhận được Passport trở lại. Mừng quá, các anh em trông từng ngày. Còn một tuần nữa là lên đường, chúng tôi nhận được tin vui từ chị Lan Hương, số người ghi danh tham dự trại đã được tăng lên.. 40 người,... 50 người 65 người... BTC khóa số. Trong số ấy có chừng 25 em dưới 18 tuổi. Chúng tôi nói chị cứ nhận thêm, chúng em lo được cho 40 em ... Qua đến nơi mới biết, BTC thuê hai toà nhà, trong đó có phòng ngủ và giường cho mỗi gia đình, số người tăng lên nên chị Lan Hương đã thuê thêm 4 căn nhà nối vách với nhau, tại đây có phòng khách lớn để sinh hoạt làm lớp học cho các em. Để mọi người có phương tiện di chuyển, BTC thuê hai xe Bus nhỏ để chở các tham dự viên từ Chùa và từ chợ về đến đất trại. Khách sạn nằm trong rừng thông, cách xa trung tâm Moscow chừng 120 km. Đây là một khu nghỉ dưỡng yên tĩnh. Trong khuôn viên trại có một hồ nước trong xanh, rất thơ mộng, sân cỏ chơi thể thao thì rộng mênh mông, từ các khu nhà ở đến phòng ăn phải cần 5 phút đi bộ.

Một tin vui khác nữa các anh em nhận được tin từ Thầy: „Sư Cô Trụ Trì đã được trở lại Nga rồi, sẽ có mặt tại trại“. Bao nhiêu lo lắng và khó khăn gần đến ngày khai mạc trại dần được hóa giải, nhân ngày sinh hoạt của GDPT Tâm Minh vào đầu tháng Tư, các anh chị em ngồi lại với nhau tổng kết

các công việc và chia nhau những hành lý để mang theo qua cho trại.

Lên đường

Mấy ngày trước khi khởi hành, chúng tôi in bảng tên, chuẩn bị các bài hát, in các hình Phật và Bồ Tát. Hành trang đến đất trại của chúng tôi gồm có: Áo Lam, áo tràng, giày, áo quần thể thao, dụng cụ cá nhân, bánh kẹo, quà của GDPT Tâm Minh gửi cho các em, các dụng cụ làm thủ công, áo quần hoá trang cho màn kịch. Mỗi người nhét một Valise đầy... tình thương.

Ngày thứ Năm 26.04, lúc 7 giờ tôi chúc Thầy và Chú thượng lộ bình an, hẹn gặp nhau tại đất trại. Một lúc sau nhận được tin trả lời:

- „Chú bị kẹt bên Đan Mạch rồi, chỉ có Thầy đi thôi“ ☺

Thôi, lại rớt một người trở lại, đúng là không có đủ duyên thì vẫn còn trọc trọc vào phút cuối. Vài phút sau Thầy cho biết đang ra ga đón xe lửa đi đến phi trường. Gần 9 giờ các chị liên lạc và chúc Thầy „guten Flug“. Thầy cho biết:

- „Xe lửa đến trễ, có thể không kịp đổi tàu. Thầy đang lo đây, Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát“.

Vào trang Web xem chuyến xe của Thầy, nếu không bắt kịp chuyến xe nối tiếp khi đổi tàu thì Thầy sẽ bị trễ một tiếng đồng hồ, khoảng chừng 12:45 sẽ đến phi trường, như vậy Thầy còn 50 phút chắc kịp chuyên bay. Lúc 12:15 chúng tôi liên lạc với Thầy xem đến đâu rồi. Thầy lại cho biết hiện đang còn ở trên xe lửa, chưa đến Hamburg. Xe của Thầy đến ga trễ thêm 10 phút nữa, chúng tôi bắt đầu lo thật sự. Thầy mà trễ chuyến bay thì không biết tính như thế nào. 12:30 đến nhà ga chính của Hamburg, Thầy tiếp tục đón xe vào phi trường, 13 giờ mới đến nơi. Máy bay sẽ cất cánh lúc 13:35. Tôi tính nhẩm, từ tầng hầm, chỗ ga xe điện, chạy lên hai tầng lầu, đến nơi quầy check in sau đó qua khâu xét hành lý rồi chạy đến cầu dẫn ra máy bay thời gian quá ngắn, nếu phải sắp hàng nữa thì trễ

rồi. Chỉ còn niệm Phật và chờ tin nhắn của Thầy. 13:25 Thầy gửi tin nhắn:

- „Đã lên được máy bay rồi, Thầy là người cuối cùng vào máy bay.“

- „Mô Phật, chúng con theo Thầy từng phút, muốn rớt tim ra ngoài. ☺“

Cả buổi sáng, từ khi nhận được tin Thầy trễ xe cho đến lúc Thầy vào được máy bay, riêng tôi luôn nhìn vào điện thoại, không tập trung để làm việc được. 17:30 thì nhận được tấm hình Thầy và anh Quảng Thiện chụp từ phi trường Scheremetjewo với nụ cười thật rạng rỡ.

Khi sang đến trại Thầy cho biết lúc ở phi trường Hamburg, Thầy phải chạy và nhờ các anh bảo vệ dẫn lên phía trước để đi vào cho mau và không cần phải sắp hàng, nhờ vậy mới lên kịp máy bay. Chúc mừng Thầy đã đến nơi, chúc mừng trại „đã có Thầy“... ngày mai đến phiên chúng con, hy vọng mọi điều suôn sẻ. Đến 20 giờ ngày hôm ấy Thầy mới về đến Chùa. Một quãng đường chừng 65 km, xe chạy mất gần 3 giờ đồng hồ vì lúc ấy giờ bãi làm nên kẹt xe. Khi sang đến nước Nga mới được nghe giới thiệu, phần lớn các cơ quan và hãng xưởng đều tập trung trong thành phố. Mỗi ngày có chừng 1 triệu người từ ngoại ô vào trong thủ đô làm việc, do vậy những giờ cao điểm thường kẹt xe rất lâu. Ở đây ai cũng ngán ngẩm điều này.

Thứ Sáu, 27.04 lúc 5 giờ sáng Thầy nhắn tin: „Các anh em nên khởi hành sớm, chỗ xét hành lý tại Hamburg sắp hàng dài lắm, có thể sẽ phải chờ lâu“. Hành trang đã sẵn sàng. Chuyến bay của chúng tôi sẽ cất cánh lúc 19 giờ. Dự tính đến Phi trường trước 17 giờ thì thoải mái về thời gian. Sau khi sắp xếp việc nhà và dặn dò các con xong, một lần nữa kiểm tra lại giấy tờ tùy thân, 12:30 chúng tôi khởi hành từ nhà, ghé đến chùa Viên Giác đón Htr. Tâm Thảo. 13:10 hành lý và hành khách đã vào vị trí, xe chuyển bánh nhắm hướng đến Hamburg. Theo máy chỉ đường cho biết chừng 15:30 chúng tôi sẽ đến nơi. Như vậy yên tâm không vội gì. Thời tiết ngày hôm ấy khô ráo mát mẻ. Ngồi trên xe, chúng tôi kiểm lại chương trình sinh hoạt một lần nữa. Xem

còn cần gì thì nhờ BTC chuẩn bị. Htr. Thiện Liên cần bút màu cho các em tô hình Phật, sau khi liên lạc, được Sư Cô cho biết đã mua đầy đủ. 15 giờ, nhìn vào máy, chỉ còn 30 km nữa là đến nơi gửi xe. Lúc nhìn thấy xe trước chớp đèn và đi chậm lại, tôi thầm nghĩ, chỗ này họ sửa đường, chắc kẹt chừng 25 phút. Một lúc sau xe đứng hẳn, nghe tin tức, họ cho biết khúc đường phía trước có hai hoặc ba xe đụng nhau thời gian để qua được khúc này phải mất khoảng 90 phút. Rồi đoàn xe cứ nhích lên từng mét một. 30 phút trôi qua, chúng tôi vẫn chưa qua được nơi xảy ra tai nạn. Htr. Thiện Nhật nhanh trí, lấy điện thoại vào Internet xem đoạn đường kẹt còn dài bao nhiêu và chờ bao lâu ... tin tức cho biết còn hơn 8 km nữa và thời gian kẹt được tính khoảng 2 giờ đồng hồ. Nếu cứ ở tuyến đường này thì sẽ trễ mất, phải tìm đường thoát ra khỏi xa lộ số 7 này thôi. Qua sự hướng dẫn của Google map, chúng tôi chạy xuyên qua phố. 90 phút sau mới đến được bãi đậu xe, mọi người lấy hành lý và lên xe Bus để họ đưa ra phi trường. Yên tâm rồi.

Biết rằng mọi người đã ra đến đất trại, Thầy, Sư cô và các anh chị trong BTC đang theo dõi hành trình của bốn anh em nên chúng tôi liên lạc thường xuyên. 17:45 hoàn tất thủ tục check in và gửi hành lý. 18 giờ đi vào bên trong qua cửa xét hành lý. Lúc này mới thấy có nhiều người đứng sắp hàng, khi ấy mới nhớ tin nhắn của Thầy sáng hôm nay, hàng người được dẫn đi vòng vo, chắc chừng cả trăm mét mình mới đến được nơi xét hành lý. 15 phút trôi qua vẫn còn đứng xa xa. Thầy hỏi: „ các anh chị đã lên máy bay chưa?“... „Dạ chưa, còn sắp hàng“ 30 phút trôi qua, trước chúng tôi còn chừng 10 người nữa. 18:45 các anh em qua được khu vực an ninh này và nhắm hướng của cầu ra máy bay nhanh chóng bước đi. Thấy xa xa mọi người còn sắp hàng để lên máy bay. Cả nhóm nhìn nhau mỉm cười và thông thả bước vào hàng. Khi

vào được ghế ngồi, chụp một tấm hình báo tin, chừng 10 phút sau máy bay cất cánh. Đến 22:50 đúng như giờ đã ghi, máy bay đáp xuống phi trường Scheremetjewo. Vừa nói được mạng internet thì nhận được tin anh Cường, người ra đón chúng tôi, đang chờ ở cửa. Sư Cô liên lạc và hỏi thăm các anh em đến nơi an toàn không. Để mọi người không lo, chúng tôi báo „chúng con đã đáp bình an, đang trình giấy để vào nơi lấy hành lý“. Tại trạm xét Passport này một người trong chúng tôi phải chờ gần 20 phút, không biết vì lý do gì. Chờ mãi nhưng không thấy ai ra, anh Cường đứng phía ngoài thấy cũng nôn nao, không giám đi đâu cả. Rồi cũng xong, đến 0 giờ 05 chúng tôi ra đến cửa, anh em gặp nhau mừng rỡ.

Chụp một tấm hình báo tin về trại là đã gặp nhau để mọi người yên tâm nghỉ ngơi. Trên tuyến đường trao đổi vài câu chuyện để làm quen, chúng tôi được biết anh cũng đã từng ở Đức trong thập niên 1990, vì không được giấy tỵ nạn nên anh phải về lại Nga. Qua anh, chúng tôi cũng được biết thêm về cuộc sống của người Việt tại đây, nói chuyện với nhau thật vui. Trời về khuya nên đường vắng và không bị kẹt xe. Chạy cũng gần 90 phút, nhìn vào màn hình của điện thoại thấy còn 7 km nữa queo tay phải là đến đất trại rồi. Xe chạy khoảng 5 phút, tôi hỏi tại sao máy vẫn ghi 7 km. Anh nói rằng, ở đây mất sóng rồi, bây giờ chỉ còn cách ấn chừng mà thôi. Chạy một lúc nữa, chúng tôi vẫn không thấy đường nào có thể queo được. Nghĩ là đi xa rồi, anh quành xe lại về đến cây xăng để hỏi thăm đường. Họ chỉ hướng và dặn dò cách đi... bốn anh em ngồi trên xe trở mắt, lắng nghe và ậm ừ... cho oai thôi chớ có hiểu gì đâu. Theo sự hướng dẫn lái xe đi một lúc nhưng vẫn không thấy đường như họ đã chỉ, anh Cường phải gọi điện thoại làm phiền chị Lan Hương nhờ chỉ đường. Lúc ấy đã gần hai giờ sáng. Nhìn thấy một con đường

nhỏ, chúng tôi nói anh đi vào đây xem sao. Con đường đi càng sâu càng tối và gập ghềnh, một lúc sau không còn thấy nhà cửa nữa, xung quanh chỉ còn hai hàng cây, vậy là mấy anh em đang được đi dạo rừng. Quay xe trở lại ra đường lớn lúc này, chạy thêm một lúc nữa thì chúng tôi thấy được ngã tư có đường quẹo phải. Ô, đây rồi, con đường lớn có đèn sáng dẫn đến đất trại. Chúng tôi được mấy anh bảo vệ chỉ đến khu vực mình thuê. Lúc ấy là 3 giờ sáng. Chờ một lúc thì chị Lan Hương đến và hướng dẫn chúng tôi về phòng đã được phân phối. Hoan hô chúng mình một cái, đã đến đất trại bình an. Nơi chúng tôi ở là hai căn nhà có phòng khách rộng rãi ở tầng trệt nối liền với bếp, tại đây các em sinh hoạt và làm phòng học. Trên lầu có hai phòng ngủ, nhà tắm và nhà vệ sinh. Có thể nói rằng chuyến đi trại lần này, nơi ăn chốn ở thật là sang trọng như một chuyến du lịch vậy.

Tại đất trại

Sau khi rửa mặt và vệ sinh cá nhân. Nhìn đồng hồ không còn bao lâu nữa là phải dậy rồi, đặt mình xuống giường nhắm mắt tôi đi vào giấc ngủ thật mau. Sáng sớm, cùng quý anh chị qua chánh điện tụng kinh. Sau giờ tập thể dục, chúng tôi tập họp các em lại để làm quen và chia đội. Lúc ấy hiện có 24 em, nhỏ nhất là 4 và lớn nhất là 18 tuổi. Trước tiên các em được thực tập khi nghe tiếng khánh thì hoàn toàn im lặng, tiếp đến là nghe tiếng còi tập họp và hiệu lệnh chú ý. Chúng tôi nói sơ các quy tắc của trại, lúc ăn cơm thì ngồi theo đội. Trước và sau khi ăn thì chúng ta niệm Phật v.v... Để dễ sinh hoạt chúng tôi chia các em làm ba đội. Các em chọn tên đội là Sen Trắng, Sen Vàng và Sen Xanh. Các đội có chừng 10 phút tự trị và làm quen nhau. Hai bài hát Tiêu Tai Cát Tường Thần Chú và Bảo Sơn Đà La Ni được các chị tập cho trại sinh trong giờ phút đầu. Sau tiếng còi hiệu các em ra sân học cách sắp thành hàng ngũ, hô tiếng reo và điểm số.

Với nhiều kinh nghiệm qua các kỳ trại, khóa tu học... các chị đã hướng dẫn các em học thật nhanh. Chỉ sau vài phút ngưng ngưng lúc ban đầu, các em đã mạnh dạn hô tiếng reo thật to và vang xa. Quý Phụ huynh theo dõi sự mới lạ, cũng muốn biết con em của mình có thích ứng với sự sinh hoạt này không. Những chiếc máy ảnh và điện thoại được đưa lên ghi lại hình ảnh để thương để làm kỷ niệm. Trong hàng cũng có những cặp mắt ngóng nhìn và tìm xem bố mẹ mình có đứng đâu đó gần đây hay không. Để các em làm quen với sự nhanh nhẹn và nâng cao tinh thần đồng đội, chúng tôi giải tán hàng ngũ và thổi còi tập họp vài lần. Đội nào chậm thì bị phạt “thụt xì dầu” 5 lần cùng với các anh chị trưởng. Khi đã vào được nề nếp, các em được các chị hướng dẫn đi theo từng đội đến phòng ăn. Nơi đây quý Phụ huynh chưa ba bàn trống mỗi bàn có 8 ghế, thật là vừa vặn cho mỗi đội. Bữa ăn đầu tiên, sau khi các em niệm Phật, thì quý Phụ huynh đến bàn phục vụ bánh mì, trà sữa. Sau bữa điểm tâm, chúng tôi thấy trên bàn còn nhiều thức ăn không được đụng đến nên đã xin quý Phụ huynh để cho các em tự lập trong những bữa ăn tới.

Trong giờ khai mạc trại, khi Chư Tôn Đức bước vào chánh điện, các em hát hai bài chú vừa được học sáng hôm nay. Mặc dù chưa đều, chưa thuộc nhưng mọi người rất ngạc nhiên và thưởng cho các em một tràng pháo tay thật lớn để khích lệ tinh thần. Khi phát biểu, chị Lan Hương thay mặt cho BTC có lời tri ân Thầy, Sư Cô và các anh chị Htr. đã sắp xếp thời gian để đến với trại. Thật là cảm động khi nghe chị tâm sự, đây là ước mơ mà chị đã ấp ủ hơn 5 năm rồi. Từ ngày chị tham dự khóa giáo lý Âu Châu và được nhìn thấy các em sinh hoạt dưới sự điều động của các anh chị Htr. thì chị mong được tổ chức trại tại Nga. Hôm nay ước mơ mới thành tựu. Được phép phát biểu chúng tôi ngỏ lời kính tri ân Thầy và Sư Cô đã cho phép bốn anh em chúng con tháp tùng đến đất trại. Kính cảm ơn BTC đã tạo điều kiện, cảm ơn quý Phụ huynh và các em đến tham dự trại, vì không có quý vị gieo nhân duyên thì chiếc Áo Lam GDPT không có cơ hội đến đất nước Nga hôm nay.

Trưa hôm ấy, các em tự lo cho mình và ăn hết những gì mình lấy vào chén. Mỗi bữa ăn nhà bếp dọn cho mỗi người một đĩa salad, trước khi ăn các chị hỏi các em, nếu có em nói rằng nhiều quá và không ăn hết thì các chị sót ra bớt. Phần sót ra được đưa qua quý Phụ huynh và các anh chị trưởng phụ giúp. Nhờ vậy các em có thể thưởng thức những món ăn chính được đưa ra sau đó và khi đứng dậy về không có đồ ăn thừa để lại bàn nữa. Trong khi ăn các em cũng tập giữ im lặng 10 phút, không nói chuyện lớn tiếng. BTC đặt nhà bếp nấu thuần món chay cho toàn trại. Nói về hương vị của các món ăn thì riêng với chúng tôi không hợp khẩu lắm. Thức ăn thì thật lành mạnh, nấu không nhiều dầu và ít muối. Các món được thay đổi như: cháo lúa mạch, cơm, salad, súp, đậu xào, cà ri... Chúng tôi có cảm giác đang ở một nơi tĩnh dưỡng và tập ăn kiêng những chất béo, chất đường... Có lẽ vì thiếu chất nên mấy thầy trò tối đến gặp nhau, tâm sự bên tô mì ăn liền ☺. Những thứ này thì ở nhà ít ai mua vì biết có nhiều chất độc hại trong ấy. Mỗi khi dự khóa học hay đi trại thì món này là món được nhiều người chiêu cố nhất.

Các em được chia làm hai lớp theo lứa tuổi, được các anh chị hướng dẫn giờ học và tu tập. Những đề tài Phật Pháp căn bản như Tam Bảo, lòng từ bi, ăn chay, tình thương gia đình và bốn phận làm con... được chọn cho trại năm nay. Các anh chị không nói nhiều, chỉ dẫn nhập vào đề tài và đặt các câu hỏi cho các em trả lời. Thầy hướng dẫn cho quý Phụ huynh nhưng cũng đã sắp xếp thời gian để nói chuyện với các em đề tài “em thương người và vật”.

Sư Cô có một giờ tập cho các em cách lạy Phật, niệm Phật kinh hành trong nhà và ở ngoài trời. Nhìn chung trong các giờ học các em rất chú ý lắng nghe, thực hành những điều được hướng dẫn một cách thích thú. Một điều đáng khen ngợi là không một em nào than mệt hoặc nói chán cả. Có lẽ đối với các em đây là món ăn tinh thần mới lạ, hợp với

mình nên dành hết thời gian để tận hưởng. Vì gọi là trại nên chúng tôi thường nhắc nhau, cho các em thời gian vui chơi nữa, đây không phải là khóa tu học nghe. Những giờ giải lao, các em được thoải mái vui đùa chạy nhảy. Các anh chị cũng cố gắng tìm thời gian để các em làm hoa hồng tặng bố mẹ, và tập dợt chuẩn bị cho chương trình văn nghệ lửa trại. Đến giờ cơm chiều có em mệt quá, ngủ thật ngon tại bàn ăn luôn. Chiều thứ Bảy toàn trại được Thầy và Sư Cô hướng dẫn cúng dường hoa đăng. Một buổi lễ ngắn trong vòng 45 phút nhưng đã đưa vào tâm thức của các em những ấn tượng khó quên.

Ngày Chủ Nhật, như đã hẹn, các em đến sân tập họp rất đúng giờ để cùng nhau đi ăn sáng. Trong ngày, ngoài các giờ học các em được tập dợt, chuẩn bị tiếp các màn văn nghệ. Xế trưa lúc 15 giờ có chương trình thi đua thể thao truyền thống cho ba đội. Sau giờ điêm tâm, chúng tôi kêu gọi quý Phụ huynh cùng tham gia thi thể thao với các em. Mục đích là để các em có thời gian gần gũi và sinh hoạt với Phụ huynh như là một người bạn trong đội. Khi tập họp các em rất ngạc nhiên, tỏ sự vui mừng khi thấy bố, mẹ mình cũng mang giày thể thao và cùng ra sân thi đấu. Mỗi đội nhận thêm ba Phụ huynh. Các trò chơi được chọn, làm sao cho

hợp với mọi lứa tuổi, thật vui nhộn và mọi người tham gia phải có tinh thần đồng đội cao.

Trước khi chơi ban điều khiển giải thích và làm mẫu trước để mọi người hiểu thể lệ và cách chơi. Lúc này với tinh thần thi đua cao độ, những cố động viên vừa hò hét vừa quay phim, chụp hình vang động cả một góc rừng. Trong khi thi đấu, tôi thấy có vị lúc chạy lên cầu tuột bị vấp ngã xuống đất, không thấy đau, liền đứng dậy chạy tiếp quãng đường còn lại. Có lẽ đến chiều tối về thì mọi người mới ê ẩm mình mẩy. Vài hôm sau chắc không ít người còn đau bắp tay, đau chân vì chạy nhảy và hoạt động thể thao. Những người khác cũng đau cơ bụng vì cười nhiều. Niềm vui hôm ấy, rất tiếc là không được trọn vẹn 100%. Giây phút cuối cùng thì có một vận động viên bị trượt chân ngã và đau đầu gối. Em được BTC đưa đi bệnh viện để chiếu điện, nhưng nơi bệnh xá không có máy tối tân nên em phải chia tay với các bạn, về nhà ngay chiều hôm ấy và vào bệnh viện lớn tại thủ đô để họ kiểm tra lại. Tối đến, quý Phụ huynh điện thoại hỏi thăm thì được biết không có gì nghiêm trọng, em chỉ cần băng đầu gối và tinh dưỡng vài hôm thì khoẻ thôi. Nghe được tin này thì mọi người đều an tâm.

Nói về văn nghệ lửa trại, ngay từ giờ học đầu tiên các anh chị đã chọn những em có khả năng để học kịch. Các màn kịch là những bài học trong trại, như câu chuyện Đức Phật và La Hâu La, câu chuyện về tình mẹ. Vài em được chọn biểu diễn thời trang, tập múa. Chúng tôi tìm cách để em nào cũng được lên sân khấu cả. Thời tiết hai ngày trại không mưa, mặc dù trong ngày nắng ấm nhưng chiều xuống, khi mặt trời khuất bóng thì bắt đầu lạnh. Do vậy các anh em mới đề nghị làm lửa trại và sinh hoạt trong chánh điện. Nhưng làm sao có lửa, bài hồn lửa thiêng cũng nên hát cho ra lửa trại chứ. Vậy là tôi nhờ các chị làm cho các em những ngọn lửa bằng giấy màu đỏ và vàng. Khi mọi người hát bài hồn lửa thiêng thì các em múa ở trong vòng

tròn và phát giấy màu như những ngọn lửa đang được đốt lên.

Những tiết mục biểu diễn thời trang và múa được cổ vũ rất nhiều. Đặc biệt là màn biểu diễn thời trang, các em được các chị tập rất nhuần nhuyễn ở trong phòng học, nhưng lúc biểu diễn, vì tại sân khấu trong chánh điện, cho nên các em mất phương hướng và không biết đi từ đâu ra và phải làm gì, lúc nào quay, lúc nào chào v.v.. thật là dễ thương.

Màn kịch Đức Phật và La Hâu La, theo như bài học thì Đức Phật dạy La Hâu La phải tinh tấn tu hành nếu không tu thì giống như cái chậu đựng nước rửa chân, không dùng cho các việc quan trọng, có thể bỏ đi không ai quý. Lúc tập thì các em đề nghị nên chia cho mỗi người nói một câu, như vậy các em không cần phải học nhiều. Cũng hay, vậy là thay đổi một chút, Phật không dạy riêng cho La Hâu La nữa mà dạy cho cả nhóm luôn.

Màn hợp ca hai bài chú được các em cất lên để trao tặng cho quý khán thính giả. Lần này các em hát thật hay, thật đúng nhịp và rõ ràng. Quý Phụ huynh góp vui đêm lửa trại nhiều bài hát với những giọng ca thật điêu luyện.

Kịch Lòng mẹ, thì chỉ có 3 nhân vật chính, người mẹ luôn lo lắng và thương con, không nề hà một

chuyện gì cả. Cậu con trai, khi đi học về chỉ biết ngồi vào máy chơi game. Không muốn mẹ vổ về hỏi thăm vì lúc ấy mẹ như đang làm phiền và cậu ta không thể tập trung chơi được. Khi mẹ vào bếp làm thức ăn thì cậu ấy nhận được điện thoại của một người bạn cùng lớp. Cô bạn sợ hãi vì lúc sáng, khi làm bánh mì cho con gái đi học, mẹ cô ta đã ngã quỵ và ngất đi. Cô ấy gọi cấp cứu và đưa mẹ vào bệnh viện, cho đến lúc ấy mẹ của cô ta vẫn chưa tỉnh. Cô bạn đang bày tỏ nỗi khổ, không có mẹ bên cạnh, đang đói bụng vì không có mẹ lo cho bữa ăn... Sau khi cúp điện thoại, cậu ta mới nhận thấy rằng mình đang có sự hạnh phúc ấy nhưng thật vô tình, đã không quý mến tình thương của mẹ đang dành cho mình. Lúc mẹ đưa cơm ra thì với một sự hồi hận tràn đầy, cậu con trai đã quỳ bên mẹ nói lời hứa sẽ là một người con có hiếu và xin mẹ tha thứ cho lỗi lầm đã làm mẹ buồn... Sau màn kịch thì những chiếc bông hồng mà các em đã làm trong ngày hôm trước, được trao đến đáng sinh thành, các em nói những lời thân thương nhất đến với bố mẹ mình. Có vài vị đã cảm động lau nhanh những giọt nước mắt tràn đầy hạnh phúc đang lăn dài trên má và ôm các con thật chặt vào lòng. Chúng tôi cũng không giấu được nỗi xúc động, hòa vào niềm hạnh phúc ấy với mọi người.

Thầy và Sư Cô cũng được mời đóng góp một vài bài hát và cùng chúng tôi hát các bài hát sinh hoạt của GDPT. Đại diện cho lớp trẻ, các em cũng bày tỏ lời tri ân đến Thầy và Sư Cô. Cảm ơn BTC và các anh chị đã hướng dẫn.

Sau cùng là phần tuyên bố kết quả thi đua thể thao và trao phần thưởng. Lúc này tinh thần thi đua của các đội một lần nữa được nung nấu sục sôi. Nhắc lại cuộc thi lúc chiều, mọi người có được những trận cười thật hoan hỷ. Cuộc vui nào cũng phải tàn. Chị Lan Hương thay mặt cho BTC tổng kết tài chánh của trại và tuyên bố bế mạc. Vì lần đầu tổ chức, BTC mong muốn nhiều người tham dự nên

tìm cách giảm thiểu trại phí cho các tham dự viên. Do vậy số tiền thiếu khá cao, chị đã phát tâm cúng dường. Chúng tôi được nhận nơi BTC 100% số tiền yểm trợ để trang trải chi phí vé máy bay sang đến đây, mỗi người một xâu chuỗi bằng hổ phách làm kỷ niệm và 3 hộp trà loại đặc biệt của nước Nga. Trước khi chia tay rời chánh điện thì có một vị Phụ huynh đến trao cho bốn anh em chúng tôi một bao thơ ủng hộ 10.000 rúp. Nhờ đó anh em có tiền rúp để mua vé tham quan Moscow và đi ăn trưa cùng với chị Lan Hương tại phi trường. Món quà lớn nhất của bốn anh em nhận được là những nụ cười, niềm vui của các em và của quý Phụ huynh trong suốt hai ngày trại vừa qua.

Phút chia tay các em bịn rịn đến chào bốn anh chị. Quý Phụ huynh không ngớt lời tán thán và cảm ơn. Mọi người thắc mắc, không hiểu các anh chị làm cách nào mà chỉ trong hai ngày, các con em của họ học được nhiều điều như vậy. Theo như sự mong muốn của quý Phụ huynh và các em thì trại sẽ được tiếp tục tổ chức vào hè năm sau, lúc thời tiết ấm áp hơn. Mọi người thỉnh cầu Thầy đến với trại và mời bốn anh chị trở lại nước Nga trong những kỳ trại tới.

Trở về

Ngày Thứ Hai, như đã hẹn, chị Lan Hương đón chúng tôi lúc 7 giờ sáng và đưa đi tham quan thủ đô nước Nga. Hôm ấy các công sở tại Nga được nghỉ vì vậy không bị kẹt xe khi vào thủ đô. Chị là một hướng dẫn viên du lịch thực thụ cho nên suốt tuyến đường chúng tôi được nghe chị kể rõ ràng từng di tích lịch sử khi xe chạy ngang qua. Tại Quảng Trường Đỏ chúng tôi được chị giới thiệu từng tòa nhà, vào nhà thờ, chị kể chi tiết từng bức họa trên tường, xuất xứ và ý nghĩa của chúng. Thời gian trôi qua thật mau, sau ba giờ đồng hồ say sưa nghe những lời giới thiệu của hướng dẫn viên, ngắm cảnh và chụp hình. Chúng tôi quay về chỗ đậu xe cùng chị ra phi trường. Sau khi lấy vé và gửi hành lý xong thì mấy chị em đi tìm quán để ăn trưa. Thời gian cũng không còn nhiều để ngồi thưởng thức và tâm sự. Các chị em chúng tôi ăn vội bữa cơm „thân mật“ và không quên cảm ơn chị Lan Hương đã ưu ái dành thời gian đưa chúng tôi đi tham quan thắng cảnh và ra đến phi trường. Chị cũng thấy tiếc vì thời gian quá ít nên các anh em không đi nhiều nơi được. Chị rất mong được gặp lại các anh em chúng tôi trong những kỳ trại tới và nói các anh chị nhớ lấy thêm thời gian vài ngày sau trại để có thể đi xem nhiều thắng cảnh của nước Nga hơn nữa.

Chia tay với chị, chúng tôi lên máy bay trở về Đức. Chuyến về không lo, không vội, không có nhiều hồi hộp, không có một trở ngại như lúc đi.

Trên chuyến bay chúng tôi nhớ tưởng đến diễn tiến của trại trong hai ngày qua. Áo Lam đã đến Moscow rồi, qua kỳ trại này, Thầy, Sư Cô và bốn anh em chúng tôi đã gieo được 3 chậu sen (Xanh, Vàng và Trắng). Để cho Sen có thể đâm chồi nảy lộc, vươn lên và nở ra những đóa Sen thơm ngát trong tương lai cần phải có nhiều duyên lành, ấy là sự chăm sóc của Quý Chư Tôn Đức, quý Htr. Lam và cũng không kém phần quan trọng là sự động viên và giúp đỡ của quý Phụ huynh.

Ngồi trên xe từ Hamburg về lại nhà các anh chị em rôm rả ôn lại những niềm vui khi sinh hoạt với các em. Htr. Thiện Liên kể lại, trong giờ học, chị nhắc khi các em trao chiếc bông hồng đến cho cha mẹ, các em hãy nói với tất cả tâm lòng:

- „Ba, mẹ ơi, con thương ba mẹ rất nhiều!“

Có một em đưa tay lên xin hỏi

- „Em được phép nói khác không?“

- „Được chứ, mà em muốn nói câu gì?“

- „Dạ em nói: bố mẹ ơi, con yêu bố mẹ nhiều lắm!“

Thật là hồn nhiên và trong sáng. Các em muốn nói lời yêu thương từ đáy lòng thì phải dùng những từ ngữ mà mình thường nói hằng ngày.

Về đến nhà bình yên, chúng tôi nhắn tin đến Thầy, Sư Cô và các anh chị, một lần nữa không quên tri ân mọi người đã cho bốn anh em được một cuối tuần vui, đầy kỷ niệm và có ý nghĩa. Sư Cô cũng cho biết các Phật tử về Chùa, lạy sám hối và ngồi ôn lại dư âm của trại rất.. rất là vui. Một lần nữa Sư Cô thay mặt quý Phật tử ở Nga cảm niệm công đức của các anh chị em.

